

הדרקון האדום

אגדה אינדיאנית

לפני הרבה, הרבה שנים חיות רבות נראו שונה מאשר הן נראות עכשיו. אחדות היו גבוהות יותר ולאחדות היו יותר רגליים מאשר היום. הפילים, הקרנפים והבהמות היו גנדרנים מאוד ותמיד הטרידו חיות אחרות וביקשו שיעריכו את מראם היפה.

"נכון שפנים שלי הם היפים ביותר שראיתם אי-פעם?" אמר הקרנף וסיבב את ראשו מצד לצד. "אינך חושב שהצד הימני שלי יפה כמו הצד השמאלי? וראה את גופי התמיר" שאל הבהמות "האם אין הוא גוף יפה ביותר?" "הו" תקע הפיל "ראה את השיניים שלי. השיניים הבהירות והיפות ביותר שבעולם!" והוא חיך והראה שתי שורות שיני שנהב מבריקות.

הכל התנהל בשלום עד שיום אחד הופיע משמיים דרקון אדום שזעק "העולם הולך ונגמר! העולם הולך ונגמר!" "א.. שמענו זאת כבר קודם" אמר האריה בפיהוק "האפרוח אמר שהשמיים נופלים אבל לא קרה כלום." "הפעם זה באמת. העולם הולך ונגמר!" קרא שוב הדרקון. "מאין אתה יודע?" שאלו האחרים. "אשף אחד אמר לי" ענה הדרקון. "אז זו כנראה אמת" אמרו כולם "מה נעשה?" "אתם יכולים כולכם לעלות על גבי, ואני אעיף אתכם לעולם אחר" אמר הדרקון. כולם התחילו להידחף כדי לעלות על גבו של הדרקון, פרט לאריה. "אני כאן המלך, ואינני מפחד משום דבר" הוא נהם "אני נשאר כאן, על פני הארץ." "גם אני נשאר" אמר הטיגריס וירד מגבו של הדרקון "הטיגריסים אמיצים כמו האריות."

הבהמות התגלגל והתגלגל במורד הגבעה ונעשה גדול ושמן יותר ויותר, עד שנחת בבור מים. הוא היה נבוך מאוד ולא רצה יותר לצאת משם. לפיל נשברו כל השיניים פרט לשנים שנתקעו באדמה. הוא ניסה להוציא אותם ומשך חזק, הם התארכו ונעשו לשני חטים כפי שרואים אצלו היום. ראשו של הג'ירף נתפס בין ענפי העץ והצוואר נמתח ונמתח עד שהרגליים של הג'ירף הגיעו לאדמה. למעשה כל החיות השתנו ונעשו כפי שהן היום. האריה והטיגריס שאגו בצחוק רם כשראו איך נראות עכשיו החיות האחרות. "אינני מבין מה מצחיק כל כך" נהם התנין, שהגורילה נפל על אפו ושטח אותו לגמרי. הקרנף כעס מאוד שהוא כבר לא נראה יפה. לכן מוטב להישמר בקרבתו.

כשכבר כל יתר החיות הסתדרו על גבו, הדרקון הניף את כנפיו, קפץ לאוויר וירד שוב. עם משא כזה על גבו הוא היה צריך לנסות מספר פעמים עד שהצליח להמריא. כשהדרקון התרומם באוויר החיות הצטופפו על גבו ואחדות התחילו לפחד. הן התקוטטו ביניהן על מקום נוח ודחפו זו את זו. "הזנב שלך נכנס לי לעין" קראה אחת. "שים לב לאן אתה שם את רגליך!" צעקה אחרת. "אנחנו כל כך גבוה" צייץ עכבר בפחד. "שבו בשקט ותנו לי לעוף" קרא הדרקון האדום "כשאתם כך דוחפים זה את זה ורבים, קשה לי לעוף!" החיות לא שמו לב עליו ובסוף הוא התעייף כל כך שלא יכול היה להניע את כנפיו והתחיל לפול מהשמיים. החיות נפלו לארץ וצעקו בבהלה. אמנם אף אחת לא נהרגה אבל הן נחתו במכה חזקה. רגלי הנחש ניתקו והוא זחל משם בדשא. הקרנף נפל על הפנים וקיבל מכה באף. קרן גדולה צמחה לו שם.